

[Jytte Hilden]

ler fik med i sin tale. Så det dér med at tage patent og rose sig selv, det er vi alle sammen meget gode til.

Så vil jeg godt sige, at det, vi vel er enige om, er, at vi er nødt til at lave en analyse, og det, vi er enige om, er et ønske om at handle. Ellers var vi heller ikke blevet enige om en dagsorden, den være sig kort eller lang. Det synes jeg er det gode.

Det, jeg ikke synes gør noget i en debat som denne her, det er, at det fremgår, at der er et forskelligt syn på tingene, og at det selvfølgelig må være forskelligt, hvad den ene side af salen og hvad den anden side af salen egentlig mener er årsagerne, og hvad der er perspektiverne i, hvordan vi skal forholde os.

Jeg synes, vi skal have respekt for, at vi kan se forskelligt på tingene. Så derfor vil jeg fortsat glæde mig over, at det for første gang i 10 år er lykkedes med en massiv investering på finansloven til glæde for flere i arbejde. Derfor vil jeg også vende tilbage til det, Socialkommissionen siger. Den nedslidning, der er sket i vores samfund, er blevet synlig, netop fordi arbejdsløsheden i den grad rider os som en mare, og derfor synes jeg også, det er dejligt, at vi nu tager denne her diskussion med respekt for hinandens synspunkter og med respekt for hinandens vidt forskellige måder både at tale og argumentere på.

Formanden:

Det bliver den sidste korte bemærkning i denne omgang.

(Kort bemærkning).

Bente Juncker (CD):

Der er blevet talt en del om arbejdsløsheden, om man skulle aktivere, og om man skulle sørge for nogle job. Men de, der siger det, har ikke læst bogen fra Socialforskningsinstituttet, som vi har fået uddelt i forbindelse med denne rapport. Rapporten viser, at nogle af de udstødte og de hjemløse, man har fået fat i, faktisk havde job, og de kunne også godt beholde deres job. Der er nogle af dem, der er læger og sygeplejersker og lærere, men så er der indtrådt nogle andre begivenheder i deres tilværelse, i nogle tilfælde flere sociale begivenheder, der gør, at de har valgt at leve, som de gør. Så kan man da ikke komme herop og sige, at nu er det altså arbejdsløshedens skyld. Det hø-

rer altså ingen steder hjemme, og det har ikke spor med sagen at gøre, hvis man læser de rapporter, der ligger til grund for denne her debat i dag.

Det, denne her debat handler om, det er altså helt nede på gulvniveau. Vi skal ikke have en situation som i sommer, hvor alle de hjemløse bliver afvist fra herberg. I sommer blev afvist 30 dér, 15 dér, 17 dér på de herberger, vi kender så godt, og som gør sådan et stort stykke arbejde. Primært ønsker vi med denne dagsorden at få gjort noget ved herbergssituationen. Derudover ønsker vi at få nogle små billige boliger, for det er også det, der mangler, og det kan man også læse i de rapporter, der ligger til grund for debatten i dag. Det er præcis det, der mangler, og det må være det, vi skal se på nogle små billige boformer. Om man skal give rentetilskud, eller hvad vi skal, det ved jeg ikke, men det må være i samarbejde mellem kommuner, amter og staten. Det må være det, det handler om, at man går helt ned på gulvniveau og siger: Hvad er det, der er brug for?

Formanden:

Vi vender os til ordførerrækken.

Hanne Thanning Jacobsen (SF):

Onde tunger kunne finde på at mene, at denne debat sat til diskussion af samtlige partier på den første dag i julemåneden er et udtryk for folketingsmedlemmers dårlige samvittighed og et behov for, inden vi tager på juleferie, at dulme et almindeligt ubehag ved de forløbne måneders mediepåvisning af de forhold, som de udstødte grupper overlever under i det danske samfund.

Debatten og den konkrete udfyldelse af dagens dagsorden vil vise, om de onde tunger har ret. Der er ingen tvivl om, at sommerens mange politiske udmeldinger om forståelse for ønsker om at opprioritere disse områder har skabt forventninger til konkrete initiativer.

Posedamer, frakkemænd og gadebørn er blevet almindelige gloser i det danske sprog, og den virkelighed, der gemmer sig bag disse ord, er et kontant udtryk for den vej, samfundet har bevæget sig i det sidste tiår. Et tilbageblik over de sidste 10 års socialpolitik viser på den ene side en sektor, som har været udsat for et forøget bureaukrati affødt af hyppige lovændringer og drastiske økonomiske nedskærin-